

faelde. Skal den Undergivne reise sig op, naar han er paa Kasernen, og en Overmand træder ind i Stuen og er civil? (Bust: Hvorfor skal han gjøre det?) Ja, der have vi det! Der ser man, som sagt, at man kommer ind paa de besynderligste Ting, og det Hele ramler sammen i en stor Bøse, som Ingen kan finde rede i eller hitte ud af. Nei, lad os holde paa Bestemmelser, som ere rene og klare, og fremfor Alt ikke komme med Lendensforslag af denne eller lignende Art, fordi en enkelt maatte engang har havt Leilighed til at gjøre en mindre heldig Erfarting. Hvad Vnderingsforslaget under Nr. 85 angaar, saa har jeg ikke kunnet slutte mig dertil. Jeg har ikke kunnet slutte mig til det, ikke alene for de Ord's Skylb, som staa deri, men navnlig ikke paa Grund af den Fortolkning, man har villet lægge ind i Ordene, da den er imod, hvad jeg maa anse for ret og rigtigt. Min Overbevisning er, at en Afdeling, være sig en Bataillon eller et Kompagni er det, som Afdelingschefen eller Underafdelingschefen gjør den til. Hvor han forstaaer at gjøre sin Indskyldelse gjældende, og hans Opgave er jo at gjøre sin Indskyldelse gjældende, er det hans Pligt at paavirke de Undergivne i det Godes Tjeneste, og der er ingen Grund til at betvivle, at dette ikke sker. Jeg anser Forslaget som en Lendensparagraf, men Stemnings- og Lendensparagrafer vil jeg ikke være med til at votere ind i en Straffelov, og derfor vil jeg stemme imod det. Vnderingsforslaget under Nr. 89, som jeg har stillet i Forening med det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) gaar ud paa, at i § 138 skulde Ordene „eller sine Undermand af samme Afdeling“ udgaa. De Herrer ville se, at der i Paragrafen er Tale om at modtage Gaver og at søge at forhindre, at dette finder Sted. Nu har man ment, at Undermand ved samme Afdeling stode i nærmere Forhold til deres Overmand end Undermandene ved alle andre Afdelinger, fordi der ved samme Afdeling jævnlig finder Forskyttele Sted. Det kan jeg ikke gaa ind paa; der er den samme Grund til at træffe Bestemmelser for Undermand af alle andre Afdelinger, og derfor ser jeg ingen Grund til, at disse Ord blive staaende. Jeg anser det som muligt, at jeg kan have forbigaaet et eller andet Vnderingsforslag paa Grund af den store Mængde, som er sat under Forhandling, og jeg skal, hvis dette er Tilfældet, tillade mig senere at begjære Ordet. Foreløbig skal jeg standse her.

Bajer: Da jeg er — og det gjælder det Mindretal, som jeg tilhører — enig med den ærede Ordfører med Hensyn til de Vnderingsforslag, han har begrundet i 4de, 5te, 6te og 7de Afsnit, kan jeg henholde mig til hans Begrundelse med Undtagelse af et enkelt Punkt, som netop rører ved den Hovedbetragtning, som Mindretallet under Nr. 6 har gjort gjældende; da han nemlig begrundede Vnderingsforslaget under Nr. 58, fremhævede han udtrykkelig, at dette sigter ikke

til at udsette Forskjellen mellem Officerer og Underofficerer. Dette maa jeg modsig. Vnderingsforslaget er oprindelig opstillet af dette Mindretal, og det øvrige Udvalg har senere tiltraadt det; vi fandt, at der ikke var Grund til at gjøre Forskjel mellem Officerer og andre Befalingsmænd med Hensyn til det Forhold, her er Tale om, nemlig med Hensyn til Rønning. Men iøvrigt er der for saa vidt ingen Uenighed imellem os. Dernæst skal jeg vende mig til det Medlem, der sidst havde Ordet, og omtale de to Vnderingsforslag, som han syntes at kaste sig paa med den største Kjærlighed, nemlig de, som angaa § 120. Det er foreslaaet af Udvalget med Undtagelse af to Medlemmer, at Ingen skal kunne kommanderes til, eller rettere, at Enhver skal være fritagen for at vise den sædvanlige tjenstlige Verbødighed over for Overmand, som ikke ere i Uniform. Jeg maa maatte allerførst gjøre opmærksom paa, at dette Vnderingsforslag er stillet ikke alene for de Undergivnes Skyld; men nok saa meget for de Foresattes Skyld, thi det er Noget, som Mange, der selv have været Foresatte, maa have erfaret, at det er en meget stor Ubegagelighed, i Særdeleshed i meget talrige Garnisoner, naar man en Gang inellem klæder sig civil, klæder sig i den mere bekvemme civile Paaklædning, ikke desto mindre at skulle stadig lette paa hatten. Jeg tror, at det er rigtigt ogsaa med denne Hovedbetragtning for Die, som Mindretallet under Nr. 6 stadig har gjort gjældende, her at skjelne mellem Mennekstet og den Foresatte; i det Dieblis, man er civil, har man ogsaa de samme Forrettigheder, som andre civile Mennekster have, og betragtes som Mennekstet N. N. En anden Sag er det, naar man er i Uniform, saa er det den Foresatte Kaptajn N. N. eller Lignende. Dernæst er der foreslaaet af Udvalget at sætte „Verbødighed“ i Stedet for „Hæder“, som der staaer i Lovforslaget. Det ærede Medlem for Randers Amt's 2den Valgfreds (N. W. Jensen) foretrækker Udtrykket „Respekt“, der bruges i dette Dieblis, og han forelæste i den Anledning et Uddrag af Subordinationsanordningen af 1792, hvor „Respekt“ forklares saaledes, at det indbefatter „Agtelse, Kjærlighed og Verbødighed“. Det ærede Medlem indrømmede selv, at man ikke kan kommandere Ingen til at have Agtelse og Kjærlighed for en Anden. Det maa være de Foresattes egen Sag som ogsaa deres Pligt at erhverve sig deres Undergivnes Agtelse og Kjærlighed; men han gjorde saa en meget hurtig Bending, jeg kan gjerne kalde det en Pirouette, idet han gif over til at sige, at det var deres Pligt, man kunde vel ikke paabyde det, men det var deres Pligt at vinde det. Jeg tror, at man der lægger Noget ind i den militære Respekt, som ikke med Rette kan lægges deri; thi man kan meget godt nære, jeg vil ikke sige det Modsatte af Agtelse, men dog Noget, der grænser dertil, for en Foresat, og dog vise ham